

Ik kan je nooit vergeven! Heftige woorden die ze een week geleden hier in de tuin tegen Dennis had staan roepen. Nu keek ze naar de tuinomheining, met in haar hart een sprankeltje hoop dat het hout het bekende kraakje zou geven dat zijn bezoek aankondigde. Niets hoorde ze. Al dagen niet meer. Geen spoor meer te bespeuren van de rebelse buurjongen die steeds haar hart had gestolen. Ze had haar liefde voor hem nooit durven uitspreken. Dat kon ze ook niet als ze een goede verstandshouding met haar zus en moeder wilde behouden. Die twee hadden immers een bloedhekel aan Dennis. 'Ongemanierd en hij leeft veel te losbandig', had haar moeder steeds herhaald, telkens wanneer Dennis zijn hoofd nog maar boven de houten schutting durfde te tonen. Soms haatte ze haar moeder om al de dingen die ze over Dennis zei. Inmiddels snapte ze wel waarom ze er toen voor werd gewaarschuwd.

Dennis had zich een week geleden over de schutting gewaagd om toenadering tot haar te zoeken. Nadat ze een minuut schaamteloos had staan kijken hoe hij zijn slanke, maar toch gespierde lichaam over de omheining slingerde, was ze hem al tot halverwege de vijver in het midden van de tuin tegemoet gekomen. Ze had hem gesmeekt om terug te keren vooraleer haar moeder of zus hem in de gaten kreeg. Ze wist nog hoe angstig ze die dag alsmaar omkeek, richting het huis, om te checken of er niemand vanachter het gordijn naar hen stond te kijken. Dennis had toen alleen maar haar arm willen aanraken, om haar volledige aandacht voor zich te winnen. Ze schrok zo hevig dat ze haar evenwicht verloor. Ze herinnerde zich hoe ze nog een poging ondernam om zijn arm te vast te grijpen, maar mispakte zich. Haar nagels voelde ze over zijn huid krassen, vooraleer ze met een plons in het ijskoude water terecht kwam. Ze slaakte een gil die haar moeder en zus meteen naar buiten lokte. Wat haar duidelijk maakte dat ze dus wel degelijk achter het gordijn hadden staan toekijken. De twee hadden een verkeerde conclusie getrokken uit dit misverstand. Dennis wilde haar uit de vijver helpen, maar ze begreep onmiddellijk dat hij daar niet eens de kans toe zou krijgen, omdat haar zus zich als een razende gek op Dennis smeed. Met de hulp van haar moeder geraakte ze uit de vijver; zodra ze de grond onder haar voeten voelde, trok ze zich los uit moeders greep, rende naar haar zus toe en riep dat ze moest ophouden met slaan. Ze wilde net uitleggen wat er zojuist was gebeurd. Toen richtte Dennis zich op gaf haar zus een slag in haar gezicht. Het duurde nog geen seconde of ze stond pal voor zijn neus en greep zijn pols vast. Van dit alles had ze geen getuige willen zijn. Haar zus was verkeerd geweest, maar wat Dennis net had gedaan was tien maal erger. Haar zus verdedigde haar, misschien ietsje te; dat was zeker niet overdreven, maar wat Dennis had gedaan kon gewoonweg niet. Een vrouw sla je niet. Nooit!

Dit was het moment waarop de woorden 'ik kan je nooit vergeven' uit haar mond stroomden. Ze stond erop dat hij op staande voet vertrok en dat deed hij. Onmiddellijk.

Vandaag stond ze op dezelfde plek en wilde maar al te graag dat hij terugkwam. Stiekem dan toch, want Dennis was en bleef een verboden liefde voor haar.

Was dit nu een fictief verhaaltje, of een werkelijk gebeurde vertelling over onze katten?